

amerikanske styrker (personellet) i Europa og de tilsvarende sovjetiske styrker i Central- og Østeuropa skulle begrænses til ca. 275.000 mand på hver side.

De endeligt i Traktaten fastsatte overordnede lofter for de samlede materielbeholdninger inden for hver gruppe af deltagerstater, henholdsvis de 16 NATO-lande og de nu 6 tidligere Warszawaagt-lande, kom som følge af krav fra Sovjetunionen til at ligge på følgende gruppelofter gældende for hele Traktatens anvendelsesområde:

- 20.000 kampvogne
- 30.000 pansrede kampkøretøjer, heraf højst 18.000 infanterikampkøretøjer og svært bevæbnede kampkøretøjer, hvoraf højst 1.500 må være af sidstnævnte kategori
- 20.000 artilleripjecer
- 6.800 kampfly
- 2.000 angrebshelikoptere.

Traktaten fastsætter dernæst lofter for, hvor stor en del af de samlede materielbeholdninger, der må være i aktive enheder, og dermed indirekte for, hvor meget materiel, der skal opbevares i depot. Der fastsættes endvidere regionale underlofter for, hvor meget materiel der må befinde sig inden for hver af de fire zoner, som Traktatens anvendelsesområde er inddelt i med henblik på at forhindre koncentrationer af materiel, især i Centraleuropa og i den europæiske del af Sovjetunionen.

Efter krav fra Sovjetunionen om at de fly, der værnsmæssigt henhører under flådestyrkerne, de landbaserede flådefly, skulle holdes uden for lofterne og dermed fra reduktionsforpligtelserne, blev der i en politisk bindende erklæring af den 14. november 1990 (bilag 1) uden for Traktatens rammer fastsat et separat loft på 430 flådefly til hver alliance og højst 400 til eet land, hvilket i praksis kun har betydning for Sovjetunionen.

Bortset fra kampvogne og svært bevæbnede kampkøretøjer ligger de fastsatte lofter over NATO-landenes aktuelle beholdninger. NATO-landene vil således i medfør af Traktaten alene blive forpligtet til at reducere deres samlede beholdninger af kampvogne (med ca. 3.600 stk.) og et mindre antal svært bevæbnede kampkøretøjer. Ifølge aftale mellem NATO-landene om den indbyrdes fordeling af reduktionerne blev Danmarks andel af alliancens samlede reduktionsforpligtelse fastsat til 36 kampvogne.

Som led i aftalen mellem Sovjetunionen, USA, Frankrig, Storbritannien, Forbundsrepublikken og (det daværende) DDR om den endelige ordning vedrørende Tyskland forpligtede de to tyske stater sig til, at det forenede Tysklands væbnede styrker skulle begrænses til højst at andrage 370.000 mand. De to

tyske staters udenrigsministre afgav erklæringer herom på et CFE plenarmøde i Wien den 30. august 1990. Efter Tysklands forening bekræftede Forbundsrepublikken Tysklands regering den 14. november 1990 denne forpligtelse. (Bilag 2). Samtidig forpligtede de øvrige CFE-deltagerstater sig til ikke at forøge deres personelstyrke, indtil en aftale om personel omfattende alle CFE-deltagerstater var indgået. (Bilag 3).

Som følge af de allerede påbegyndte tilbagetrækninger af de sovjetiske styrker i Central- og Østeuropa og planlagte tilbagetrækninger af amerikanske styrker fra Europa, blev spørgsmålet om fastsættelse af lofter over stationerede og andre personelstyrker udskudt til behandling under de fortsatte CFE-forhandlinger.

CFE-traktatens betydning og fordele set fra en vestlig synsvinkel ligger især i, at Sovjetunionen og de central- og østeuropæiske lande vil skulle foretage betydelige reduktioner inden for samtlige våbenkategorier, bortset fra angrebshelikoptere, i alt af ca. 37.000 stk. materiel, hvoraf ca. halvdelen tilhører Sovjetunionen. Der bliver således tale om stærkt asymmetriske reduktioner, hvoraf Sovjetunionen skal foretage langt de største.

Endvidere lægger Traktaten en yderligere begrænsning på de tilladte våbenbeholdninger derved, at ingen enkelt deltagerstat ifølge Traktaten må besidde mere end ca. en tredjedel af de samlede mængder materiel inden for anvendelsesområdet. Denne bestemmelse, den såkaldte tilstrækkelighedsregel, tilsikrer, at intet land vil kunne indtage en dominerende militær stilling. I praksis har reglen alene betydning for Sovjetunionen.

Foruden materielreduktionerne ned til lige lofter for hver af de to grupper af deltagerstater vil det i henhold til Traktatens særdeles omfattende verifikationsregime blive muligt gennem inspektioner foretaget af egne inspektører på de øvrige deltagerstaters territorier at kontrollere, at reduktionerne af det overskydende materiel gennemføres, og at de fastsatte lofter for materielbeholdningerne også for fremtiden vil blive overholdt.

Som grundlag for disse inspektioner udvekslede deltagerstaterne allerede ved undertegnelsen den 19. november 1990 oplysninger bl.a. om deres materielbeholdninger inden for hver enkelt våbenkategori og disses geografiske placering, samt om styrkestrukturen. Disse oplysninger skal ajourføres efter Traktatens ikrafttræden og derefter den 15. december hvert år. Denne informationsudveksling tjener i høj grad til at skabe gennemsuelighed og forudsigelighed omkring militære forhold i de øvrige deltagerstater og er derved i sig selv tillids- og sikkerhedsskabende.